

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2015/0019 van 24 februari 2015
in de zaak 1415/0055/SA/3/0043

In zake: de **LEIDEND AMBTENAAR** van het Agentschap Wegen en Verkeer

vertegenwoordigd door:
mevrouw Isabelle FRANCK

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de bvba **CLEAR CHANNEL**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Erik VANDEN BRANDE
kantoor houdende te 1040 Brussel, Sint Michielslaan 55 bus 10
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 29 september 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 juli 2014.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar van 7 april 2014 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor "het plaatsen van een reclamepaneel type 36m² + reclamepaneel type 36m² T in de bestaande werfafsluiting". De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 2630 Aartselaar, Boomsesteenweg 11 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummer 403 S.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomen partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 27 januari 2015, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Mevrouw Isabelle FRANCK die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

De tussenkomende partij is schriftelijk verschenen.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert bij regelmatige oproeping de afwezigheid van de verwerende partij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.”

III. TUSSENKOMST

De bvba CLEAR CHANNEL verzoekt met een aangetekende brief van 9 december 2014 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 18 december 2014 de tussenkomende partij toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging. Een uitspraak over de ontvankelijkheid van de tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 12 februari 2014 (datum van het ontvangstbewijs) dient de de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van een reclamepaneel type 36m² en een reclamepaneel type 36m² T in de bestaande werfafsluiting”*.

De aanvraag en historiek wordt in de bestreden beslissing als volgt omschreven:

“ ...

Het project omvat het regulariseren van het plaatsen van 2 reclamepanelen haaks op de rijweg.

Beide panelen hebben een oppervlakte van 36m² (11,80 m breed en 4m hoog) en worden geplaatst op een hoogte van ongeveer 1 m van de grond. Beide worden verlicht met TL-verlichting.

Het betreft een tijdelijke plaatsing van deze twee reclamepanelen tot maximaal 2 jaar.

Historiek:

Op 13.01.2013 werd door de deputatie een stedenbouwkundige aanvraag voor het aanbrengen van 2 gelijkaardige reclamepanelen, aangebracht haaks op de rijweg geweigerd. (ref.: PSTV-2012-0749)

...

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan 'Antwerpen', gelegen in gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's. Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen', vastgesteld met een besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009.

Het perceel is gelegen binnen de contouren van een behoorlijk vergunde en niet-vervallen verkaveling 001/239. Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 24 februari 2014 als volgt ongunstig advies uit:

“ ...

1. Schending van het KB van 14 december 1959 (en zijn latere wijzigingen) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

Verbod reclame langs de Boomsesteenweg

De wetgeving inzake aanplakken en reclame maken bepaalt in art. 4 en 5 dat visuele publiciteitsmiddelen op een beschermde niet-toeristische verkeersweg of herkenbaar vanaf deze weg slechts mogen worden aangebracht op gevel van gebouwen die voor handelsnijverheid gebruikt worden.

De Boomsesteenweg (gewestweg N177) is ter hoogte van nr. 11 een beschermde niet-toeristische verkeersweg. De aangevraagde reclame-inrichtingen zijn in casu herkenbaar vanaf deze weg en aldus verboden.

Verbod reclame langs de autosnelweg A12

De wetgeving inzake aanplakken en reclame maken bepaalt tevens in art. 1 dat het verboeden is visuele publiciteitsmiddelen te gebruiken op toeristische verkeerswegen en op enige plaats, zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn.

Volgens art. 1,1° van het KB van 8 januari 1958 worden de autosnelwegen en voormelde toegangswegen bij de toeristische verkeerswegen gerangschikt.

Volgens het KB 19 december 1978 wordt het vak Meise-Willebroek-Boom-Wilrijk ingedeeld bij de categorie van autosnelwegen. De aangevraagde reclame-inrichtingen zijn in casu herkenbaar vanaf deze weg en aldus verboden.

Geen uitzondering mogelijk op de verboden in casu

De aanvrager meent zich op een uitzondering op deze verboden te kunnen beroepen. Uit de aanvraag kan afgeleid worden dat hij zich beroept op de uitzondering bepaald in art. 6, 6° van het KB van 14 december 1959 voor aanplakbrieven aangebracht op schuttingen of borden die bouwterreinen afsluiten.

Vooreerst gaat deze uitzondering enkel om werfafsluitingen. De aangevraagde reclameborden dienen effectief deel uit te maken van een werfafsluiting, ze dienen geïntegreerd te zijn in de werfafsluiting. Dit is hier duidelijk niet het geval. Het gaat om een volledig aparte constructie. De uitzondering is dus niet van toepassing op de aanvraag.

Bovendien worden er strenge voorwaarden gesteld in art. 6, 6° van het KB van 14 december 1959 om zich te kunnen beroepen op deze uitzondering:

- a) de uitzondering geldt enkel tijdens de uitvoering van de ruwbouw van gebouwen;
- b) de uitzondering geldt enkel wanneer de schuttingen of borden evenwijdig met de openbare weg zijn aangebracht;
- c) de uitzondering geldt niet wanneer de aanplakbrieven of borden in de bouwvrije strook vallen.

Het voorwerp van de aanvraag voldoet aan geen enkele van deze voorwaarden:

- Voor dit terrein werd nog geen stedenbouwkundige vergunning voor gebouwen of dergelijke afgeleverd, zelfs niet ingediend.
- De reclameborden worden niet evenwijdig met de openbare weg voorzien. De aanvrager meent het niet-evenwijdig karakter van de reclameborden als volgt te kunnen rechtvaardigen:

...

De aanvrager geeft aldus zelf toe dat hij de reclameborden niet conform de regelgeving kan plaatsen, maar meent van de regelgeving te kunnen afwijken. Dat is evenwel niet mogelijk. Het gaat om een direct werkende regelgeving waaromtrent geen discretionaire bevoegdheid bestaat. Daarenboven betreffen de werfafsluitingen reeds een uitzondering op het principiële verbod om reclame te maken langsheen de weg, zodat dit strikt geïnterpreteerd dient te worden.

- De reclameborden worden hier in de bouwvrije strook ingericht (zie punt 2 en 3).

2. Schending van het KB van 12 september 1934 betreffende Wegen-erfdienstbaarheden 'non aedificandi' (=zone achteruitbouw) en het Rooilijnendecreet van 8 mei 2009

Het voorwerp van de aanvraag ligt vlak naast de Boomsesteenweg, gewestweg N177.

Art. 1 van de wetgeving inzake de bouwvrije stroken langs gewestwegen bepaalt dat de vrije strook langs de gewestweg een breedte van minimum 8 meter vanaf de rooilijn beslaat.

Art. 16 van het Rooilijnendecreet bepaalt dat het verboden is om een constructie in de zin van de VCRO te bouwen of herbouwen op een stuk grond dat door een achteruitbouwstrook getroffen is. Van deze regelgeving kan enkel afgeweken wordt als de wegbeheerder een gunstig advies geeft.

De vergunningsaanvraag is strijdig met de bepalingen van het KB van 12 september 1934 betreffende de vrije stroken langs gewestwegen en het Rooilijnendecreet van 8 mei 2009 gelet op volgende redenen: Er wordt een constructie voorzien in de bouwvrije strook van 8 meter.

3. Schending van het KB van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen, eerste artikel

Het voorwerp van de aanvraag ligt vlak naast de autosnelweg A12.

Art. 1 van de wetgeving inzake de bouwvrije stroken langs autosnelwegen bepaalt dat de vrije strook langs de autosnelweg een breedte van dertig meter (loodrecht gemeten op de as van de autosnelweg) vanaf de grens van het domein van de autosnelweg beslaat.

Art. 2 van het KB van 4 juni 1958 bepaalt dat het verboden is in die stroken te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen.

De vergunningsaanvraag is strijdig met de bepalingen van het KB van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen gelet op volgende redenen: Er wordt een constructie voorzien in de bouwvrije strook van 30m. Vanaf de grens van het domein van de autosnelweg.

Om deze redenen adviseert het Agentschap Wegen en Verkeer ongunstig betreffende voorliggende aanvraag

...

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar weigert op 7 april 2014 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en motiveert deze beslissing als volgt:

“ ...

toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, andere regelgeving en regels rond ontbossen

...

Het agentschap Wegen en Verkeer heeft op 24.02.2014 ongunstig advies uitgebracht om reden van schending van de direct werkende normen. Door de vergunningsaanvraag worden volgende direct werkende normen geschonden:

1. KB van 14.12.1959 (en latere wijzigingen) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken.
2. KB van 12.09.1934 betreffende Wegenerfdienstbaarheden ‘non aedificandi’ (= zone voor achteruitbouw) en het Rooilijnendecreet van 08.05.2009.
3. KB van 04.06.1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen, eerste artikel.

De aanvraag dient bijgevolg geweigerd te worden gelet op het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer.

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

...

Voor het voorziene woonproject op het perceel werd nog geen stedenbouwkundige vergunning afgeleverd of aangevraagd zodat er nog geen werfafsluiting nodig is. De voorziene reclameborden zijn ook niet geïntegreerd in de werfafsluiting, het gaat om aparte constructies die haaks op de N177 worden voorzien en niet evenwijdig en worden opgericht in de bouwvrije strook.

De goede ruimtelijke ordening wordt derhalve door het gevraagde in het gedrang gebracht.

...”

De tussenkomen de partij tekent tegen deze beslissing op 7 mei 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 3 juli 2014 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

LEGALITEIT: niet OK

... ”

- (1) *De aanvraag is niet in overeenstemming met het KB d.d. 14/12/1959. Visuele publiciteitsmiddelen langsheen toeristische verkeerswegen (en dus ook snelwegen) zijn verboden.*

Conform artikel 6,6° van dit KB is een afwijking mogelijk voor schuttingen of borden die bouwterreinen afsluiten tijdens de uitvoering van de ruwbouw van gebouwen, op voorwaarde dat de schuttingen of borden evenwijdig met de openbare weg zijn aangebracht, en met uitsluiting van aanplakbrieven op borden in de bouwvrije strook.

Vermits de panelen in deze aanvraag haaks op de weg worden voorzien, kan geen gebruik gemaakt worden van deze uitzonderingsregel.

Bovendien meldt de gemeente Aartselaar dat er tot op heden geen vergunning werd verleend voor werken op dit terrein, zodoende er geen sprake van een werf kan zijn. De geplaatste afsluitingen kunnen dus strikt gezien ook niet beschouwd worden als werfafsluitingen.

Ook moet worden opgemerkt dat het perceel ook wordt afgesloten met een afsluiting parallel aan de weg, achter de achteruitbouwstrook t.o.v. de rooilijn. Hieruit volgt dat zelfs indien er sprake zou zijn van een werf achter de bouwvrije zone, het project, zich zou bevinden tussen de voorste werfafsluiting en de weg en bijgevolg louter als perceelsafsluiting kan worden aanzien en nooit als werfafsluiting.

Er werd ongunstig advies verleend door het Agentschap Wegen en Verkeer omwille van strijdigheden met volgende Koninklijke besluiten:

- *K.B. d.d. 14.12.1959 (en latere wijzigingen) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken;*
- *K.B. d.d. 12.09.1934 betreffende Wegenerfdienstbaarheden ‘non aedificandi’ en het Rooilijnendecreet d.d. 08.05.2009;*
- *K.B. d.d. 04.06.1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen, eerste artikel.*

- (2) *Art. 4.3.3. VCRO bepaalt dat indien uit de verplichting in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening de vergunning wordt geweigerd. Hieruit volgt dat de voorliggende aanvraag niet voor vergunning in aanmerking kan komen.*

GOEDE RO: niet OK

Toelichting:

De omgeving bestaat voornamelijk uit baanwinkels. Alle constructies werden echter opgericht op een afstand van min. Ca. 8 m t.o.v. de rooilijn langs de gewestweg N177. De inplanting van beide reclamepanelen is dan ook niet inpasbaar in de omgeving.

... ”

Na de hoorzitting van 8 juli 2014 beslist de verwerende partij op 10 juli 2014 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

In het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werd geoordeeld dat het project niet in overeenstemming met de bepalingen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) en haar uitvoeringsbesluiten. Dit werd voornamelijk gesteund op art. 4.3.3. VCRO dat bepaalt dat indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening de vergunning wordt geweigerd.

De deputatie treedt deze stelling niet bij. De afdeling Wegen en Verkeer leverde inderdaad een ongunstig advies af, maar baseerde zich hiervoor op het KB d.d. 14/12/1959 inzake publiciteit langsheen toeristische verkeerswegen, op het K.B. d.d. 12.09.1934 betreffende wegenerfdienstbaarheden en het K.B. d.d. 04.06.1958 betreffende vrije stroken langs autosnelwegen.

De beroeper haalt terecht aan dat deze regelgevingen enerzijds oude wetgevingen betreffen.

Nu tijdens de hoorzitting verduidelijkt werd dat de wegeniswerken wel beschikken over een degelijke vergunningtoestand, kan bovendien worden gesteld dat de borden wel degelijk bevestigd zijn aan een tijdelijke werfafsluiting, zodat het project onder de uitzonderingsbepalingen van deze regelgeving vallen.

Verder kan ook het KB d.d. 12.09.1934 betreffende wegenerfdienstbaarheden “non aedificadi” buiten toepassing worden gesteld, aangezien het gaat om een tijdelijke uitvoering tijdens werken t.b.v. een sociaal wooncomplex.

...

Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

De omgeving bestaat voornamelijk uit baanwinkels, waarbij publiciteitsborden zowel aan de voorgevel als in de zone tussen de wegenis en de winkels zijn geplaatst. Het aanpalende bedrijfspand, betreft een recent gebouwd/gerenoveerd pand dat zich op dezelfde afstand van de wegenis bevindt als het aangevraagde project.

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de

ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en als de verzoekende partij(en) ernstige middelen aanvoert(en) die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Verzoekende partij is hoeder van het algemeen belang als wegbeheerder van de gewestwegen. Dit betekent dat zij in alle omstandigheden moet instaan voor het veilig en vlot verkeer op de gewestwegen en de autosnelwegen.

Door de aanwezigheid van de gigantische reclamepanelen vlak naast de A12 én de N177, zoals thans vergund door de deputatie, ontstaat er een verkeersonveilige situatie. Reclameconstructies zijn nu net bedoeld om de aandacht van de weggebruiker te trekken en deze dus af te leiden.

Dat de verkeersveiligheid en de verkeersvlotheid in het gedrang worden gebracht door de beslissing van de vergunningverlenende overheid en de uitvoering van de werken houdt een ernstig nadeel in voor verzoekende partij. Zij wordt namelijk belet om haar zorgplicht betreffende de verkeersveiligheid na te komen. Gezien het om prioritaire zorgplicht gaat die het algemeen belang raakt, is er sprake van een ernstig nadeel.

Het hierboven aangetoonde ernstig nadeel is bovendien moeilijk te herstellen. Het is voldoende om aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ‘kan’ berokkenen. Een verkeersonveilige situatie kan zonder meer leiden tot desastreuze gevolgen die onomkeerbaar kunnen zijn. Wanneer de werken niet geschorst worden, is er een dagelijks en constant risico is op ongelukken.

Aangezien de verzoekende partij in alle omstandigheden de verkeersveiligheid dient te garanderen, dient de uitvoering van de bestreden beslissing geschorst te worden.

In dit kader wenst verzoekende partij erop te wijzen dat in het geval van reclameconstructies het enige doel van de firma's die ze opstellen is om de reclameconstructie zo lang mogelijk te laten staan. Gelet op de dossiers die bij het Agentschap hangende zijn, kan het Agentschap vaststellen dat de grote reclamefirma's

als Clear Channel als volgt tewerk gaan:

- *Er wordt geen stedenbouwkundige vergunningsaanvraag ingediend of de reclameconstructies worden anders dan de aanvraag en de bekomen vergunning opgericht.*
- *Aanmaningen worden zo lang mogelijk genegeerd.*
- *Dan wordt er een totaal uit de lucht gegrepen weerlegging van onze vaststellingen gegeven.*
- *Dan beloven ze de reclameconstructies te verwijderen.*
- *Ondertussen wordt er toch een (nieuwe) bouwaanvraag ingediend.*
- *Na de weigering van de vergunning wordt gewoon niets gedaan gezien het Agentschap toch geen herstellvordering kan instellen, of*
er wordt een uit de lucht gegrepen beroep ingesteld.
- *Er wordt weer een nieuwe aanvraag ingediend.*

Zo blijven ze alle procedure mogelijkheden gebruiken om in een schijn van wettigheid te blijven hangen terwijl ze zich er vanaf het begin goed genoeg van bewust zijn dat de reclameconstructies onwettig opgericht werden. Zelfs wanneer ze uiteindelijk in het ongelijk gesteld worden, maakt dit niet uit omdat het doel (zo lang mogelijk de illegale constructie behouden) reeds behaald werd.

...

2.

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend.

3.

De tussenkomende partij antwoordt het volgende:

“ ...

Er is in casu geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De leidend ambtenaar van het Agentschap Wegen & Verkeer bewijst niet dat het nadeel, als er al een zou bestaan, van dien aard zou zijn dat het de uitoefening van zijn wettelijke plicht verhindert dan wel in ernstige mate bemoeilijkt. Er wordt niet aangetoond dat het nadeel de werking van de diensten van de wegbeheerder in het gedrang zou brengen.

Er dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot vaagheden en algemeenheden. Zij reikt geen concrete en precieze gegevens aan over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen berokkenen. Er wordt ook geen enkel wetenschappelijk onderbouwde studie voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat reclamepanelen negatieve implicaties kunnen hebben op de aandacht en , vooral, op de rijprestaties van bestuurders. Een verkeersonveilige situatie kan inderdaad leiden tot ernstige gevolgen die onomkeerbaar zijn, maar er wordt niet aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de vergunning dergelijke verkeersonveilige situatie zou creëren.

In hoofde van een bestuurlijke overheid kan er bijkomend slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee vermelde overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen.

Het door de leidend ambtenaar in zijn verzoekschrift ingeroepen nadeel is niet persoonlijk en vermengt zich met het algemeen belang. Dat hij als wegbeheerder moet instaan voor veilige gewestwegen is de uitvoering van zijn wettelijke plicht. Zoals reeds hierboven gesteld wordt niet aannemelijk gemaakt dat de uitvoering van de vergunde werken door Clear Channel de uitoefening van de wettelijke plicht van de gewestwegbeheerder zal verhinderen of in ernstige mate zal bemoeilijken.

Aangaande een gelijkaardig verzoek van de leidend ambtenaar, tot schorsing van een door de deputatie van Antwerpen afgeleverde vergunning voor het plaatsen van een publiciteitspaneel door een concurrerend affichagebedrijf te Aartselaar, Antwerpsesteenweg 62 oordeelde uw Raad bij arrest dd. 25.07.2012 (Rolnummer 1112/0537/SA/3/0476):

...

Er wordt in casu niet aangetoond dat er een ernstig nadeel is dat moeilijk te herstellen is. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die een verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

2.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een regularisatievergunning is en dat de werken waarvoor een stedenbouwkundige vergunning werd verleend, reeds zijn uitgevoerd.

De Raad moet bijgevolg noodzakelijk tot de conclusie komen dat de voorliggende vordering tot schorsing, die in essentie is gericht op het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zonder meer doelloos is.

De door de verzoekende partij geschetste nadelen kunnen immers niet meer worden voorkomen door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middel

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van het middel niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de eerste kamer, voorgezeten door de heer Eddy STORMS.
3. Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1415/0055/SA/1/0043.
4. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 24 februari 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
 met bijstand van
Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER